

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-119/06 Usha Martin Ltd/Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija 2010. gada 24. novembrī iesniedza Usha Martin Ltd

(Lieta C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Usha Martin Ltd (pārstāvji — V. Akritidis, Δικηγόρος, Y. Melin, advokāts, un E. Petrissi, Δικηγόρος)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- 1) pilnībā atcelt Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-119/06;
- 2) pasludinot galīgu spriedumu kā tādu, apmierināt prasību:
 - a) atcelt Komisijas 2005. gada 22. decembra lēmumu, ar kuru groza Lēmumu 1999/572/EK, ar ko pieņem piedāvātās saistības sakarā ar antidempinga procedūrām attiecībā uz tādu tērauda stieplu trošu un kabeļu importu, kuru izcelsme, cita starpā, ir Indijā⁽¹⁾ (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), tiktāl, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un ciktāl ar to ir atsaukta piekrišana saistībām attiecībā uz iepriekš spēkā esošajām minimālajām cenām, un
 - b) atcelt Padomes 2006. gada 23. janvāra Regulu (EK) Nr. 121/2006, ar kuru groza Regulu Nr. 1858/2005, ar ko nosaka galīgu antidempinga maksājumu par Indijas izcelsmes tērauda trošu un tauvu importu⁽²⁾ (turpmāk tekstā — “apstrīdētā regula”), tiktāl, ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un ciktāl ar to tiek īstenots apstrīdētais lēmums atsaukt piekrišanu saistībām attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas iepriekš piemērotajām minimālajām cenām;

vai, pakārtoti, nodot lietu izskatīšanai Vispārējai tiesai.

- 3) piespriest Padomei un Komisijai papildus savu tiesāšanās izdevumu segšanai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai radušies šajā tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 44.–56. punktā ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, it īpaši noteikdama, ka Komisijas lēmuma atsaukt piekrišanu saistībām tiesiskums kā tāds nevar tikt apstrīdēts, atsaucoties uz samērīguma principu, kļūdaini atzīstot, ka: i) samērīguma princips nav piemērojams lēmumam atsaukt piekrišanu saistībām, jo šāds lēmums ir līdzvērtīgs pienākumu uzlikšanai *per se*; un ii) jebkurš pārkāpums kā tāds ir pietiekams, lai to varētu atsaukt, šādi atsaukšanai nepiemērojot samērīguma kritēriju.

Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini novērtējusi lietas faktus un ir būtiski tos sagrozījusi, atzīdama, ka: “*lietas dalībnieki neapstrīd, ka saistības netika izpildītas*”, tiktāl, ciktāl minētais apgalvojums kļūdaini nozīmē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piekritusi, ka ir noticis saistību pārkāpums, *quod non*, Antidempinga pamatregulas 8. panta izpratnē.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini secinājusi, ka piekrišanu saistībām atsaukšanas tiesiskums nevar tikt apstrīdēts, atsaucoties uz samērīguma principu, vai nu pamatojoties uz to, ka jebkāds pārkāpums ir pietiekams, lai veiktu šādu atsaukšanu, vai pielīdzinot atsaukšanas pasākumu pienākumu uzlikšanas pasākumam. Proti, Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka samērīguma princips nekad nav piemērojams piekrišanas saistībām atsaukšanas līmenī, un nav piemērojusi pasākuma “acīmredzamas nepiemērotības” kritēriju, pretēji Eiropas tiesu pastāvīgajai judikatūrai un pārsūdzētā sprieduma ievada apsvērumiem, it īpaši tā 44.–47. punktam. Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka piekrišanas saistībām atsaukšana *per se* nevar tikt apstrīdēta saistībā ar to tiesiskumu, atsaucoties uz vispārīgo samērīguma principu. Turklāt, kļūdaini nospriežot, ka lietas dalībnieki piekrīt, ka saistības netika izpildītas, kas nozīmē, ka saistības tika pārkāptas Antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punkta izpratnē, Vispārējā tiesa esot būtiski sagrozījusi lietas faktus, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, un tādēļ esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kļūdaini izvērtējot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus.

⁽¹⁾ OV L 22, 54. lpp.

⁽²⁾ OV L 22, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 29. novembrī iesniedza Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Beļģija) — Deli Ostrich NV/Beļģijas valsts

(Lieta C-559/10)

(2011/C 55/32)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Deli Ostrich NV*

Atbildētāja: Beļģijas valsts

Prejudiciālie jautājumi

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen lūdz Tiesu sniegt prejudiciālu nolēmumu par jautājumu, ar kādu KN kodu bija jāklasificē kamieļu (šajā gadījumā neapstrīdami tādu, kas nav audzēti nebrīvē) gaļa deklarācijas iesniegšanas brīdī 2007. gada 22. oktobrī.

Prasība, kas celta 2010. gada 6. decembrī — Eiropas Komisija/Austrijas Republika

(Lieta C-568/10)

(2011/C 55/33)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — *Maria Condou-Durande* un *W. Bogensberger*)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, ieviešot tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram studentiem, kas ir trešo valstu pilsoņi, darba atļauju var izsniegt tikai tad, ja pirms tam ir tikusi pārbaudīta Austrijas darba tirgus situācija, lai pārliecinātos, ka amatu nevar ieņemt persona, kas reģistrējusies kā bezdarbnieks, Austrijas Republika nav izpildījusi Padomes 2004. gada 13. decembra Direktīvas 2004/114/EK par nosacījumiem attiecībā uz trešo valstu pilsoņu uzņemšanu studiju, skolēnu apmaiņas, prakses vai stažēšanās, nesāņemot atalgojumu, vai brīvprātīga darba nolūkā⁽¹⁾, 17. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka ar Austrijas tiesisko regulējumu studentiem, kas ir trešo valstu pilsoņi, sistemātiski tiek liegta piekļuve darba tirgum, jo darba atļauja darbam vakantā amatā tiek izsniegta tikai tad, ja iepriekš ir ticis pārbaudīts, ka šo amatu nevar ieņemt persona, kas reģistrēta kā bezdarbnieks. Tādējādi šai personu grupai izdoto darba atļauju skaits esot ļoti zems. Tādējādi tikai 10 % trešo valstu studentiem, salīdzinājumā ar 70 % Austrijas studentiem, ir iespēja studiju izmaksas daļēji finansēt no ienākumiem par darbu.

Austrijas Republika uzskata, ka šāds ierobežojums ir pamatots. Tā kā Austrijā augstskolas esot brīvi pieejamas un studiju maksa zema, tā esot iecienīta trešo valstu studentu vidū. Vājo vācu valodas zināšanu un profesionālās kvalifikācijas neesamības dēļ tie parasti varot atrast darbu zemu kvalificētās jomās un tādējādi pastiprināt šajā sektorā valdošo jau tā augsto bezdarba līmeni.

⁽¹⁾ OV L 375, 12. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 9. decembrī — Eiropas Komisija/Nīderlandes Karaliste

(Lieta C-576/10)

(2011/C 55/34)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — *M. van Beek* un *C. Zadra*)

Atbildētāja: Nīderlandes Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, pārkāpdama Eiropas Savienības tiesības publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas jomā un it īpaši Direktīvu 2004/18/EK⁽¹⁾ saistībā ar Eindhovenas komūnas veikto būvdarbu koncesijas piešķiršanu, Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2004/18 2. pantā un III sadaļā paredzētos pienākumus;

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka sadarbības nolīgums, ko Eindhovenas komūna 2007. gada 11. jūnijā noslēgusi ar *Hurks Bouw en Vastgoed B.V.*, ir būvdarbu koncesija Direktīvas 2004/18 1. panta 3. punkta nozīmē.

Tā kā būvdarbu koncesijas aplēstā vērtība pārsniedz piemērojamo robežvērtību, par to atbilstoši Direktīvai 2004/18 un it īpaši tās 2. pantam un III sadaļai bija jāizsludina konkurss. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2004/18 63.–65. pantu jāizsludina bija *Hurks Bouw en Vastgoed B.V.* piešķirtās būvdarbu līgumu slēgšanas tiesības, kuru vērtība pārsniedz piemērojamo robežvērtību.

Pamatojoties uz faktu, ka Eindhovenas komūna attiecīgajai būvdarbu koncesijai, kas piešķirta *Hurks Bouw en Vastgoed B.V.*, nav piemērojusi Direktīvu 2004/18 un it īpaši tās 2. pantu un III sadaļu, Komisija secina, ka ir noticis šīs direktīvas pārkāpums.